

Не старостъта — о, азъ съмъ още младъ —
 косата ми тъй посребри. На святъ
 съ нелека честь описанъ ази бяхъ.

По стрѣмния световенъ пѣтъ вървахъ,
 залитахъ тукъ, залюпнатъ падахъ тамъ,
 позето си преплитайки одвамъ

Приведено главата си държахъ,
 та връзъ коса ми бялъ напада прахъ.

И тя о бяла, — бяла отъ прахътъ
 по нея струпанъ нѣкъ световний пѣтъ,
 на